

Tradicionalnost

Epidemija je razkrila veliko pomanjkljivosti tako v družbi, kakor v veri. Največja težava današnje vere je tradicionalnost. Pozabljamo, da je Jezus napravil revolucijo ter zavrnil starozavezno farizejsko prakso in postavil novo izvoljeno ljudstvo, ki ne temelji na tradicionalnosti, temveč na spreobrnitvi. To pa ni enkraten dogodek, temveč se moramo vsak dan, vsak trenutek odločiti 'za' ali 'proti'.

Tradicionalnost je, ko so ljudje žalostni od skrbi za velikonočni žegen, ne pa kdaj in kako lahko opravijo spoved. Tradicionaliste zanima, kdaj bo spet maša, ne pa kdaj in kako lahko pridejo k obhajilu. Tradicionalista bolj skrbi zunanja drža, kakor pa notranja naravnost. Dragi moji, z usti napravite več grehov, kakor pa z rokami! Ni človeka in človeškega uda, ki bi bil vreden sprejeti Najsvetejši zakrament. Vse je milost in Božji dar. Lahko smo le hvaležni, ker nam sploh nekdo želi nekaj dati, ker preprosto največkrat nismo vredni niti pekla!

Ugotavljam, da je naša vera čedalje bolj farizejska, zunanja. Na zunaj smo »čisti kot angeli, od znotraj pa oholi kot hudiči« (Bernanos). Oholost in napuh pa je tisto, kar nas mora skrbeti. In zopet je tukaj postni čas. Čas neverjetnih milost in priložnosti, da poživite, poglobite svojo vero, da se spreobrnете. Kajti tisti, ki pred veliko nočjo ne opravi svete spovedi in ne prejme svetega obhajila, ne bo prišel v nebeško kraljestvo. In če cilj vašega »krščanskega« zemeljskega življenja ni nebeško kraljestvo, v koga in v kaj sploh verujete?

MAŠNI NAMENI OD 21.2.2021 DO 28.3.2021

Seznam mašnih namenov in darov namesto cvetja na grob, lahko dobite v tiskani obliki v župnijski cerkvi od 22.2. dalje, oz. na oglasni deski pred župniščem.

ČEMU KRŠČANSTVO?

Če je ves smisel krščanstva v jaslicah, v velikonočnem žegnu, in drugih spremljevalnih obredih, pa te obenem podere čisto majhna sapica: bodisi izguba bližnjega, bodisi materialna izguba, bodisi neuspehi, osamljenost, in podobno, je krščanstvo nekaj popolnoma brezveznega in je bolje, da se župnija danes ukine in ne šele jutri.

Zakaj, Bog je oseba. Med osebami pa mora vladati nek odnos. Zgolj neke zunanje geste, odnosa žal ne gradijo. Na začetku so zunanje geste kot npr. obred, bombonjera, rože, steklenica viskija dobrodošle, vendar če mislimo, da bomo s tem kupili odnos, se motimo, še več tako mišljenje je napuh. Odnos bomo zgradili samo, če se bomo z osebo srečali, v primeru Boga: če se bomo z njim združili – preko zakramentov. Kdor je pri televizijski, spletni sveti maši in se ne potruji, da bi prišel k svetemu obhajilu, če mu zdravstvene okoliščine tega ne preprečujejo, je takšno obhajanje svete maše popolnoma brez veze. Takšen »verniki« nima odnosa z Bogom. Ima odnos z obredom, z neko zunanjo gesto in ko pridejo krize in težave, pa naj bodo še tako objektivne, tak vernik postane praktično nevernik. In če se ne potrujiš tekom življenja, da bi živel v odnosu z Bogom, da se boš po smrti (za katere ne vemo, kdaj pride) združil z Jezusom, je vse tvoje »krščansko« življenje brez veze.

Največja ovira za odnos s Bogom je napuh. Grehi, kot so npr. laž, kraja, nečistvovanje (sam sabo ali z drugimi), požrešnost, lakomnost, lenoba itd. so posledice napuha. Če obvladamo napuh, bomo srečno pridobili Jezusovo obljubo, če ne napuha ne obvladujemo...

VZROK VSEGA ZLA

Napuh je pleve zla. Ne morete saditi na vrt, če ga prej ne očistite. Nima smisla gnojiti, če ne izrujete vseh majhnih koreninic plevela. Včasih je potrebno odstraniti cele zaplate zgornje zemlje, da pridemo do čiste, deviške zemlje, v katero lahko vsejemo, posadimo nekaj dobrega in tudi pričakujemo, da bo zraslo nekaj dobrega.

Napuh je tako grozen, ker se zna odlično skriti pod najbolj nesebične namene. Napuh je vzrok, za prvi greh, ki je bil storjen daleč pred stvarjenjem sveta. Namreč padli angeli so padli zaradi napuha. Dober angel se je v zlega spremenil zaradi napuha. *Hudič je hotel biti kakor Bog*. In to je osnovna definicija napuha: biti kakor Bog, biti nekdo drug, imeti se za boljšega od drugega, itd. In ker v napuhu ni ljubezni, hudič ostaja tam kje je. Kakor pravi francoski teolog in filozof Fabrice Hadjadj v svojem delu *Vera demonov* (založba Družina, Ljubljana 2012), hudič je najboljši vernik: v Boga veruje bolj kot mi, nikdar ne dvomi v Boga, vendar, ker je napuhnjen, nima ljubezni, ter ne zmore ljubiti. Hudič ostaja hudič, ne zato, ker ne veruje, temveč zato ker ne ljubi.

Vsi, ki smo krščeni in se bolj ali manj trudimo živeti kakor nam Bog po Cerkvi zapoveduje - verujemo. Vendar vem iz čistega praktičnega spoznanja, da marsikateremu verniku, bližnjemu in oddaljenemu včasih zmanjka ljubezni. In če ni ljubezni smo lahko vsak dan pri maši, pri obhajilu, pri spovedi, molimo in zganjamo neverjetne pobožnosti, toda če »ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi« (1 Kor 13,1-3). Brez ljubezni naša vera postaja hudičeva vera. Pobožnosti se lahko naučimo, resnična vera pa prihaja zgolj iz odnosa (prisotnosti) Boga pod podobo Najsvetejšega zakramenta.

Napuh je težko izkoreniniti. Ni pa nemogoče, pogledjmo samo svetnike in svetnice. Imamo jih polno. Vsak ima svojega krstnega zavetnika, imamo farne zavetnike in zavetnike podružnic. Vsaka škofija in vsak narod ima svojega zavetnika, ki so nam za zgled in v pomoč, v borbi proti napuhu.

In res, lahko se borimo proti vsem mogočim grehom in napakam in slabostim. Toda če ne izkoreninimo, ali vsaj ne zatremo napuha, nismo prav nič storili. Evangeliji ne govorijo o tem, da moramo spreobrniti druge, temveč sami sebe. Ni problem v drugem, problem tiči v meni. Jezus se je družil tudi

z ljudmi dvomljivega slovesa. Sveto pismo pravi, da se je družil s cestnarji in grešniki in glej, nenavadno ni postal grešnik. Noben greh, nobena slaba navada, ga ni ogrožala. In tudi nas ne bo, če se bomo trudili posnemati Jezusa. In to je v bistvu krščansko življenje – posnemanje Kristusa.

Osredotočimo se torej na napuh. In kdor ga bo uspel obvladati, bo uspel obvladati tudi vse ostalo zlo. V svetem in milostnem postnem času imamo torej možnost, priložnost in sredstva, da začnemo in zmagamo proti eni sami in edini sveti vojni, ki jo kot kristjani moramo voditi in to je proti **lastnemu napuhu**. Ne proti sosedovemu – kajti to je že znamenje napuha, da smo pa mi nekaj več.

PREPOZNAJ SVOJ NAPUH!

Obstaja nekaj indicev, preko katerih se lahko začnem zavedati napuha, ki v meni živi in me uničuje. Naj naštejemo zgolj nekaj šolskih primerov, med katerimi je eden na prvem mestu, ostali pa so naštetih poljubno:

Neposlusnost in samovolja. Sveti pater Pij je imel milost, da je na telesu nosil Kristusove rane imenovane stigme. Vendar jih je po ukazu Cerkev moral skrivati, zastirati pred ljudmi. In pater Pij je bil poslušen Cerkvi. Še več, Cerkev ga je poniževala, a ostal ji je zvest. Sveti pater Pij nam naroča: »Vselej se postavite na zadnje mesto, vse imejte za boljše od sebe. V veselih in žalostnih trenutkih se vedno ponižajte pred mogočno Božjo roko, ponižno in potrpežljivo sprejemajte ne le, kar ugaja vaših čutom, temveč, še bolj vse bridkosti, ki vaj jih pošilja, da bi bili bolj sprejemljivi zanj in vselej bolj vredni nebeške domovine«.

Božja volja se razodeva preko naših predstojnikov. In ko Bog preko Cerkev nekaj zapove, bodisi nekaj manj pomembnega kot na primer obhajanje na roke v času epidemije, bodisi nekaj eksistencialnega kot npr. prejeti sveto spoved in sveto obhajilo vsaj za Veliko noč, in mi trdovratno vztrajamo pri svojem, ker mi seveda najboljše vemo vse, potem resnično težko rečemo, da je nekdo pravi in dobri vernik.

Res je, da lahko en župnik lahko zahteva eno, drug pa nekaj popolnoma drugega. Res pa je tudi, da je lahko ena župnija kot noč in dan drugačna od druge, pa čeprav samo 10 km stran. In vsaka zahteva drugačne ukrepe.

Pred kratkih je izšla knjiga: »Naša vas skozi čas – Rakitnica«. V njej je med drugim zapisano, kakšno je bilo versko življenje včasih -stran 34 - (tradicionalist se zelo rad ozira nazaj). Ali si lahko predstavljamo, da bi danes župniki tako strogo vodili župnije? Po takratnih standardih, bi bila danes birma vsake štiri leta in še bi šlo k birmi samo kakih pet otrok...

Kdor ni sposoben biti poslušen Bogu in Cerkvni avtoriteti, ni sposoben biti poslušen ne državi, ne družbi, kaj šele v čisto človeških odnosih. V vseh odnosih bodisi človeških, v službi in družbi, bodisi z Bogom je ogromno poslušnosti in uboganja, ter zelo malo prostora za samovoljo. Fant in dekle brez poslušnosti ne bosta nikdar postala mož in žena, če pa že boste brez poslušnosti in ubogljivosti prej ali slej postala cimra, otrokom navkljub.

V e č v r e d n o s t . Nekdo, ki ima smisel, pa čeprav je napravil samo štiri leta osnovne šole, lahko uspešno vodi podjetje ali družbo. Veliki svetovni voditelji, so bili na splošno precej neizobraženi. Izobrazba, poreklo, denar, vpliv še ni garancija za dobro vodenje. Pa kljub temu, se ljudje radi okitimo z izobrazbo, poreklom, denarjem, vplivom in se imamo za več vredne. Že apostol Peter opozarja, svari in grozi pred tovrstnim napuhom: *»V medsebojnih odnosih se vsi oblecite v ponižnost, ker Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost. Ponižajte se pod močno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša«* (1 Pet 5,4-6)

Zato, napravil dobro delo, ki se vidi, se imam za več vrednega, kot tisti, ki je napravil dobro delo, ki se ne vidi. Pred Bogom smo vsi enako, toda nekateri si domišljajo, da si iz 'ta boljše družine'. Ter zato pričakujejo določene privilegije in bonitete: *»Ali pa onih osemnajst, na katere se je podrl stolp v Siloi in jih ubil, mar mislite, da so bili večji dolžniki kakor vsi drugi prebivalci Jeruzalema? Povem vam, da ne. A če se ne spreobrnate, boste vsi prav tako pokončani.«* (Lk 13,4-5) Tisti, ki je trudi za krščansko življenje, ki dela za Bohlonej, pa tudi s tem, ko je prisoten pri vseh obredih, je lahko samo neizmerno hvaležen, da ima pogum, veselje in voljo izpolnjevati Božjo voljo. A če se bom napuhnjeno imel za več vrednega od drugih, manj srečnih in manj obdarjenih, bom ravno tako pokončan.

S o j e n j e i n o b s o j a n j e . Če radi kažemo na druge, jih obsojamo in sodimo, potem smo zagotovo napuhli. Cerkev obsoja greh, nikdar pa ne obsoja grešnika. Če bi temu ne bilo tako, potem Jezus tisti grešnici, ki so jo

hoteli kamenjati ne bi odpustil. Obsoja pa greh, ki ga je storila, zato pravi: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne greši več!« (Jn 8,11). Če bi temu ne bi bilo tako, potem ne bi bilo nobenega zakramenta, ne bi bilo Cerkve. Tisti hip, ko bi grešili bi bili uničeni. Bog pa ni uničil ne hudiča, ne Adama in Evo, ne Kajna, niti ne Mojzesa, Davida, Salomona, niti Petra. Vsakemu da možnost, da prizna svojo napako, svoj greh, se pokesa in spreobrne. Ker Bog ne more uničiti, nekaj, kar je ustvaril. Ljubezen mu to preprečuje. Da celo g. hudiča ne more uničiti, ker ga ljubi (Origen) Čeprav g. hudič ne ljubi Gospoda Boga.

Da, Cerkev pravi, da je evtanazija greh, da so spolni odnosi in dejavnost pred poroko greh, da je laž greh, da je kraja greh, itd. Ne obsoja pa grešnika, to je razlika. Vsi grešimo, samo da so grehi nekaterih vidni, pri drugih pa nevidni. In tisti grehi, ki so vidni, niso vedno hujši od nevidnih. Tudi ne moremo vedeti čisto za vsak nagib, ki nekoga primora v greh. Sodbo in obsodbo grešnika pustimo Bogu. Sami pa se potrudimo, da bomo tuje grehe, tudi če so nas osebno prizadeli, opravičili. **Kajti če ne bomo opravičili, tudi ne bomo nikdar odpustili in če ne bomo odpustili bomo kakor g. hudič.** Jezus je grešnico najprej opravičil: »»Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« (Jn 8,7), šele nato ji je lahko odpustil.

K r i v i c e i n p o n i ž a n j a . Če često čutim, da se mi je zgodila krivica. Če težko prenašam tuje napake in slabosti. Da vsi narobe delajo razen mene. Da me nihče ne razume in spoštuje. Da sem žrtev bolnega družinskega debela, ter da so vsi ostali krivi za mojo nesrečo, potem sem tako globoko v napuhu, da je čudež da sploh še diham in živim. Napuhnjenci za vsako figo točijo take krokodilje solze, da bi z njimi lahko zalil Saharo. Njihova užaljenost, za čisto malenkostne stvari je večja in trajnejša kot večno življenje v nebeškem kraljestvu.

D u h o v n i n a p u h . Je najbolj izprijena oblika napuha. Najbolje ga ponazorimo z besedami francoskega krščanskega pisatelja G. Bernanosa: »Draga mati opatinja, vi in vaše sestre ste čisti kot angeli, a oholi kot hudiči«. To seveda ne pomeni, da je bolje nečistovati, kot izvajati pobožne vaje. Tukaj gre predvsem za kakovost pred količino, kakor pravi tudi Jezus sam: »*Pri molitvi pa ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili*« (Mt 6,7). Kdor trpi zardi duhovnega napuha se rad hvali, da zmoli takšno število rožnih vencev, da bi imel ob njem še svetnik slabo vest. Kdor trpi zaradi duhovnega napuha, si skuša sam, brez Božje

milosti zagotoviti prostor v nebeškem kraljestvu. Vso svojo teologijo in vero osredotoči okoli ene same poljubne zapovedi. Največkrat si skuša z zunanjim moralno neoporečnim življenjem, kupiti vstopnico za v nebesa in pri tem pozablja, da je pred 6. Božjo zapovedjo še pet drugih mnogo pomembnejših in za 6. Božjo zapovedjo še štiri zapovedi, ki tudi niso zanemarljive.

Če bi resnično verovali, nas izgube v življenju ne bi tako prizadele, kakor nas prizadenejo. Če bi verovali bi moralo biti naše življenje lažje. Pa večkrat ni, zaradi duhovnega napuha. Ko sploh ne verujemo, temveč zgolj opravljamo neke verske obrede. **Obred ni nič drugega kot dramatično, vidno udejanjanje verskega dejanja. S sodelovanjem v obredu se vpletete v vero in vera deluje na vas – pod pogojem, seveda, da se vas podoba popolnoma polasti. Če sledite rutini brez prave predanosti, vendar v pričakovanju, da bo delovala magično in vas popeljala v nebesa, ste obrnili hrbet pravilni uporabi teh obredov in podob. S pomočjo vere naj bi se lažje soočali z bolj ali manj slabimi, žalostnimi, grozljivimi vsakodnevnimi dogodki. Zaradi vere naj bi imeli upanje, da ima vse svoj smisel. Zaradi vere naj bi imeli ljubezen, ki obuja od mrtvih.**

Jezus pravi, da moramo nenehno moliti (Mt 26,41), toda molitev ni v drdranju in kopičenju molitvenih obrazcev. Ena desetka rožnega venca, zmoljena v miru in zbranosti, četudi traja eno uro, je boljša kakor en del (pet desetak) zdrdran na hitro pol ure pred sveto mašo. Sveti Vincencij Pavelski svojim usmiljenim sestram zato naroča naj bodo pripravljene 'zaradi Boga zapustiti Boga', to je, naj bodo pripravljene zapustiti korno molitev, da bi šle pomagat ubogim, katerim so se posvetile. To obliko duhovnega napuha lepo opisuje tudi angleški pisatelj C. Dickens v svojem romanu Pusta hiša. V tem romanu opisuje neko gospodinjo, ki vneto plete nogavice za uboge afriške otroke, svoje lastne otroke pa strada in zanemarja.

Sveti Frančišek Saleški v svojem delu Filoteja pravi, da si lahko vsak na svoj način, svojemu stanu primerno zagotovi delež večnega življenja. Kaj bi bilo, če bi žena in mati živeli kot redovnica, ter družinski oče kot redovnik? Ne more obrtnik živeti kot duhovnik in duhovnik kot obrtnik.

ZDRAVILA ZOPER NAPUH

Napuh je kot plevel na vrtu. Razen po izjemnem posredovanju Božje milosti, ga ne moremo docela izkoreniniti in odstraniti. Bog celo svetnikom dopušča določeno mero slabosti, zato da se ne bi prevzeli. Moramo pa ga nenehno puliti, uničevati, ker nas bo drugače prerastel in uničil vse tisto dobro, kar raste na naši življenjski njivi.

Zakaj Bog dopušča napuh, zlo in slabosti? Zaradi naše p o n i ž n o s t i , ki je najpomembnejše zdravilo in pot do nebes. Tako pripoveduje apostol Pavel: »Da pa se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč. Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten« (2 Kor 12, 7-10)

Ponižnost je nasprotje napuha, kakor je ljubezen nasprotje sebičnosti. Napuh in sebičnost hodita z roko v roki, kakor ljubezen in ponižnost. Gospod Bog je neverjetno ponižen. Poniža se, ko se učloveči v jaslicah, poniža se s smrtjo na križu in ljubezen ga tretji dan obudi od mrtvih. Njegovo od mrtvih vstalo poveljano telo je navzoče pod podobo svetih zakramentov, najodličnejše v podobi svete evharistije.

Ta zdravila bomo jemali tako, da bomo vsakega vzeli po malo. Bolje večkrat in po malo, kakor pa enkrat v polni dozi.

Češčenje svete evharistije je prvo zdravilo, ki ga bomo vzeli zoper napuh. Pri obredu svete maše je lahko navzoč tudi g. hudič. A takoj, ko je sveta hostija posvečena se umakne, zbeži ker ne more biti v

navzočnosti Gospoda Boga. In verniki, ki bežijo od svete evharistije, ki je ne prejemajo, sploh v tem času epidemije, ko je marsikje možno prejeti samo ubogo sveto evharistijo, delujejo v znamenju hudiča. V trgovino da, v cerkev ne. Tukaj nekaj ni prav.

Češčenje pa ni samo takrat, ko je Jezus slovesno izpostavljen v monštranci, temveč ga častimo vsakič in morda najbolj iskreno takrat, ko pridemo v prazno cerkev, ko nas nihče ne vidi in nihče ne sliši. Ko samo stojimo, sedimo ali klečimo pred zaprtim tabernakljem. Mnogi svetniki so to počeli in ker so to počeli so svetniki.

Ko pridemo častiti Jezusa, se ne odtrgamo samo od vsakodnevnega dela ali lenarjenja, temveč pokažemo največjo mero ponižnosti in ljubezni do Boga. Mnogi trdijo da ljubijo Boga: jaslice – da, velikonočni žegen – da, blagoslovi konj, avtomobilov – da, maša – da, krst – da, birma – da, duhovne vaje – da, oratoriji – da, skavti – da, češčenje Najsvetejšega zakramenta (tudi ko si sam v prazni cerkvi) – ne. Ni duhovnikov in jih je čedalje manj, iz preprostega razloga: večina slovenskih župniji je praktično mrtvih, saj ne potrebujejo ne Boga, ne duhovnika, ker verniki niso dovolj ponižni, da bi zmogli priti v cerkev, počastiti Jezusa v Najsvetejšem zakramentu, tudi takrat ko nas nihče ne vidi ali sliši.

Morda vam gre trenutno v življenju zelo dobro. Ne čutite potrebe po Bogu, po Cerkvi. Morda ste v duhovni temi in sploh ne veste ali ste še verni ali ne. Naj bo trenutno duhovno stanje kakršno koli že je: dobro ali slabo: *»Če kdo ne ostane v meni, ga vržejo proč kakor mladiko in se posuši. Te mladike poberejo in vržejo v ogenj in zgorijo. Če ostanete v meni in moje besede*

ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo« (Jn 15,6-7) Ni pa mogoče biti v Jezusu in Jezus ne v nas, če pred Njim bežimo in se ga izogibamo.

Kako častiti Najsvetejši zakrament in kaj početi v prazni cerkvi pred tabernakljem?

Sami v tišini lahko molite rožni venec, molitve iz molitvenika, križev pot, ali pa preprosto obsedite (klečite) zazrti v tabernakelj/monštranco.

Samo glejte zazrti v tabernakelj. Ter ne skušajte misliti ničesar. Sveti arški župnik Janez Vianney, pripoveduje: »Dlje časa sem spremljal nekega človeka, ki je prišel v cerkev, ter pokleknil pred tabernakelj. Nič ni rekel, nič ni napravil. Nekoč pa ga le vprašam, kaj počne in ta človek odgovori: Jaz gledam Boga in Bog gleda mene.«

Če pa se kljub vsem poizkusom ne morete skoncentrirati pa preprosto tiho ponavljajte: »Jezus ljubim te«. Sv. Terezija Deteta Jezusa zagotavlja, da če Jezusu izpovedujemo ljubezen, četudi ljubezni ne čutimo, se Jezus ne more upreti, da nas ne bi uslišal in nam pomagal.

Ruski romar pa priporoča, da tiho ponavljamo naslednje besede: »Jezus, Sin Davidov, usmili se me!«

Naslednje zdravilo je **s v e t a s p o v e d**. Kaj vse nekateri počnejo, da bi si pridobili Božjo milost. Posipajo blagoslovljeno sol, špricajo se z vodo iz Jordana, hodijo na duhovne vaje, opravljajo nešteto raznih pobožnosti, hodijo od enega blagoslova do drugega eksorcista, ampak, da bi šli k spovedi. To pa ne! Toda samo preko spovedi vstopimo v milostno stanje in si pridobimo Božjo naklonjenost (milost). Brez spovedi so vam nebeška vrata zaprta. Zato je Cerkev določila: **vsaj za veliko noč opravi spoved in prejmi sveto obhajilo!**

Vem, da spoved ni prijetna: ne za spovedanca, ne za spovednika. Duhovnik je zgolj posrednik, prevodnik Božje milosti. Svoja ušesa posodi, da Bog posluša, svoje srce posodi, da Bog odpušča. Začetek spreobrnjenja in novega življenja ni v nekem oddaljenem romarskem kraju, temveč je v lokalni

spovednici. Sveta spoved nas napravlja ponižne in krotke, takšne kakršen je bil Jezus na križu.

Tretje zdravilo je **p r a v i i n č i s t i n a m e n**, vsakega vašega dela v službi in družbi, v cerkvi in družini. Pravi namen je nesebičen namen. Ko delamo, ne delamo zato, da bi mi imeli kakršno koli lastno korist, temveč vedno in zgolj delamo v korist svojega bližnjega in skupnosti. Čisti namen pa je, da se že vnaprej odpovemo vsakem posledicam svojega dela, da nič ne pričakujemo v zameno, temveč smo zgolj Bogu neizmerno hvaležni, da smo imeli možnost napraviti nekaj dobrega. Ker ljudje ne delamo iz pravega in čistega namena, smo zato po opravljenem delu lahko prizadeti in užaljeni, ker se ni vse izteklo kakor smo si mi domišljali ali celo želeli.

VETERNA ELEKTRARNA

Krščanstvo ne »zmaga«, če lahko temu tako tako rečemo z viharjem napuha, ognja in meča, temveč z rahlo sapico krotkosti, ponižnosti in potrpežljivosti. Ko piha burja elektrarno, ki jo poganja veter izklopijo, ker tak veter lahko poškoduje vetrno elektrarno.. Elektrarno na veter poganja rahla poletna sapica, ki lahko ohladi tudi razgreto dušo in telo.

Tako nam postni čas ponuja troje orodji, orožji zoper napuh:: post (odpoved), molitev in miloščina. Post (odpoved) je spoved, molitev je češčenje in prejemanje Najsvetejšega zakramenta in miloščina je opravljanje del po pravem in čistem namenu.

Opravlajte jih in boste rešeni. Zanimajte jih, zaničujte jih, posmehujte se jim, pa boste pogubljeni. Zdaj in za večno. Ne ozirajte se na druge, kaj drugi pravi in ne pravijo. Ne ozirajte se na svoje neverno okolje v katerem živite, čeprav lahko živi pod pretvezo krščanstva. Bodite neizmerno hvaležni, ker ste verni. Vera lahko ohladi razgreto dušo in telo, nas potolaži in nam vliva upanja, daje smisel vsakemu dejanju v našem življenju. Psevdo krščanstvo, ki je samo na papirju in v tradiciji, pa je kot burja, ki prevrača in uničuje.

POSTNA POSTAVA

V sredo 17. februarja začenjamo letošnji postni čas. Cerkev za postni čas določa posebne oblike spokornosti. Strogi post je na pepelnično sredo (17. 2.) in na veliki petek (2. 4.). Ta dva dneva se le enkrat na dan do sitega najemo in se zdržimo mesnih jedi. Strogi post veže od izpolnjenega 18. leta do začetka 60. leta. Samo zdržek od mesnih jedi je na vse petke v letu. Zunaj postnega časa smemo zdržek od mesnih jedi zamenjati s kakim drugim dobrim delom pokore ali ljubezni do bližnjega. Zadržek od mesnih jedi veže vernike od izpolnjenega 14. leta.

Bog po Cerkvi zapoveduje, da **mora katoličan pred Veliko nočjo opraviti sveto spoved, ter na Veliko noč prejeti sveto obhajilo.** Morda se je potrebno v trenutni situaciji malce bolj potruditi, da najdemo pravi termin, vendar trenutna situacija ni vzrok, da tega zakramenta ne bi prejeli. Kdor ne opravi svete spovedi naj se vpraša v kaj pravzaprav veruje?

O SKUPNEM OBHAJANJU SVETIH OBREDOV

V nedeljo 21.2.2021 bomo skupaj začeli obhajati sveto mašo. Ker po zakonodaji še vedno velja omejitev 22 oseb v naši ž.c., se boste **PREDHODNO PRIJAVILI**. Brez prijave udeležba pri sveti maši ni dovoljena. Prijavite se lahko preko telefona: 031/347-427, SMS-a, ali e-maila. Če bo ob nedeljah več prijav, bo tudi več maš. Pri vseh svetih mašah je obvezna uporaba maske in razkužila, ohranjati varnostno razdaljo (zato ste lahko tudi na koru). V času epidemije je možno prejeti obhajilo zgolj na roko. Petje pri maši je po vladnem odloku prepovedano, lahko pa je orgelska spremljava. K svetim mašam prihajajte največ 15 minut prej. Rožni venec pred sveto mašo zmolite sami doma ali po poti v cerkev.

Za prisotnost pri nedeljski maši, se morate prijaviti v petek, pred nedeljo. Ob prijavi navedite Priimek (družine), ter število ljudi. V primeru, da bo več prijav bo tudi več maš, vendar ne več kot tri. Vsi nedeljski mašni nameni bodo opravljeni za žive in pokojne župljane.

Za prisotnost pri tedenski maši, se morate prijaviti en dan prej. Npr. k maši želite priti v četrte, torej se boste prijavili v sredo. V kolikor boste hodili vsak dan, to posebej omenite.

Svete maše bodo ob 17.30 v ponedeljek, sredo, četrtek in petek. V torek in petek ob 7.30.

Sveto spoved lahko opravite ob sobotah od 17.30 do 18-ih v spovednici župnijske cerkve ali po dogovoru.

Za vse pokojne v februarju-marcu bo 7. in 30. dan oddan naprej.

Sveti krst se lahko opravi samo v nujnem (smrtnem) primeru.

Župnijska cerkev je odprta za individualno molitev vsak dan od 9-ih do 18-ih!

Ob morebitnih dodatnih spremembah bodo obvestila na voljo na FB profilu župnije, na oglasni deski in na glavnih vratih župnijske cerkve! Spremljajte!!!

KRIŽEV POT

Postnega časa ni brez križevega pota. Žal se prevečkrat zgodi, da nekateri naših bližnjih doživijo več postnih obdobj v svojem življenju, nekateri ga pa celo življenje živijo. Pa vendarle križev pot ni zlo, temveč je orodje, da preživimo zlo. Namen, križevega pota je, da dosežemo velikonočno veselje in srečo, ki nikdar ne mine.

V križevem potu naj bi vernik podoživel Jezusovo trpljenje. Preko križevega pota naj bi vernik spoznal, kako ga Bog ljubi, da je celo življenje svojega ljubljenega Sina podvrigel trpljenju, da bi človek doživel veselje in srečo, ki nikoli ne mine.

Križev pot je lahko tolažba za ranjena, trpeča človeška srca. Križev pot je lahko upanje preizkušnim, ker nam govori, da na poti življenja nismo sami, temveč je z nami Jezus. In kar je najbolj zanimivo, Jezus na križevem potu ni sam, tukaj so ljudje, ki Jezusu pomagajo: Simon, Veronika, Jeruzalemske žene, Marija.

Nobenemu izmed nas ni potrebno, da se v življenju bori in preživlja sam. Zato je tukaj Cerkev, skupnost, ki naj bi si medsebojno pomagala, podpirala. Včasih je dovolj zgolj nekaj trenutkov tihe prisotnosti, včasih pa je potrebno konkretno dejanje.

Ker je zaradi epidemije vse drugače, kot je bilo nekoč, je vaša osebna odgovornost, da sami vsaj enkrat na teden, najbolj priporočljivo je v petek ob 15-ih, zmolite križev pot.

MOLITEV PONIŽNOSTI IN KROTKOSI

Gospod, prihrani zadnji prostor zame,
Tistega, ki ni preveč vpadljiv na koncu mize.
Bližje strežnikom, kot častnim gostom.
Saj ne vem, kako se obnašati v družbi pomembnih,
Ne znam zmagovati,
ne znam praznovati, kot znajo drugi.

Gospod, prihrani zadnji prostor zame,
tistega, ki ga nihče noče,
daleč zadaj na koncu razmajanega avtobusa,
ki vsak dan prevaža
potnike usmiljenja
od greha do odpuščanja.

Gospod, prihrani zadnji prostor zame,
tistega na koncu vrste
počakal bom da bom na vrsti,
in ne bom pritoževal, če se bo kak nasilnež
vrinil predme.

Gospod, prihrani zadnji prostor zame,
Zame bo popoln, ker ga boš izbral ti.
Dobro sem bom počutil in ne bo se mi
treba sramovati vseh svojih napak.
To bo moj prostor.
To bo prostor za ljudi, kot sem jaz.

Za tiste, ki pridejo zadnji
in skoraj vedno zamujajo.
Toda pridejo ne glede na vse.
Prihrani ta prostor zame Gospod.

V času epidemije je župnijska pisarna zaprta. Morebitne zadeve se urejajo preko telefona oz. e-maila.

Mašni nameni se pobirajo za en mesec v naprej in sicer od 1. v mesecu do 15. Oddate jih tako, da v poštni nabiralnik oddate kuverto v kateri je mašni namen in dar.

Sveta spoved

Po predhodnem dogovoru.

Bolniško maziljenje

Za obisk se dogovorite preko tel.: 031/347-427

Duhovnik v UKC Ljubljana:

p. Daniel Golavšek
tel.: 041/613-378

Duhovnik v bolnici Novo mesto:

p. Marko Novak
tel.: 041/742-721

Gospod, naredi me,
za orodje svojega miru.

Kjer je sovraštvo,
naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev,
naj prinašam odpuščanje.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

Kjer je tema, naj prinašam luč.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Gospod, naj se ne trudim,
da bi me drugi tolažili, razumeli, ljubili,
temveč naj sam tolažim, razumem in ljubim.

Kajti, ko dajemo, prejemamo,
ko odpuščamo, nam je odpuščeno
in ko umiramo dosežemo prerojenje,
prerojenje za vso večnost,
v Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Glas svetega Roka – oznanila župnije Dolenja vas

Odg.: Pečavar Aleš, žpk. Telefon: 031/347-427

E-mail: ales.pecavar@rkc.si